

ANGIE THOMAS

SESSİZ

KALMA!

Çeviren
Boran Evren

Karanlıkta

ışığm da bulunabildiğini 6đreten

büyükanneme...

BÖLÜM 1

0 AN

BİR

Bu partiye gelmemeliydim.

Bu partiye ait olduğumdan bile emin değildim. Kendimi daha üstün gördüğümünden filan diye de demiyorum. Sadece bazı yerler vardı ki ben olmak yetmiyordu. Kişiliğimin iki versiyonu da uymuyordu. Koca D'nin bahar tatili partisi de böyle yerlerden biriydi işte.

Ter içindeki bedenlerin arasından sıkışıp geçerek Kenya'yı takip ettim. Omzuna kadar inen saçlarının bukleleri her adımıyla zıplıyordu. Mekânı ot kokulu bir sis basmış gibiydi ve müziğin ritmi yerleri titretiyordu. Bir rapçi herkesi Nae Nae yapmaya davet etti ve ardından insanlar kendi tarzlarınca dansa başlayınca bir sürü yerden "Hey" sesleri geldi. Kenya elindeki bardağı havaya kaldırarak dans ede ede kalabalığın içinden kendine yol açtı. Aşırı yüksek sesli olan müzikle birleşen ot kokusunun neden olduğu mide bulantısıyla içkimi dökmeden odanın diğer ucuna gitmeyi başarabilirsem şaşıracaktım.

Kalabalıktan çıkmayı başardık. Koca D'nin evi hınca hınç doluydu. Onun bu bahar tatili partilerine milletin eş, dost, akrabasını da alıp doluştuğunu duymuştum, yani ben hariç herkesin ama lanet olsun, bu kadar çok insan olacağını düşünmemiştim. Kızların saçları boyalı, röfleli ve bukleliydi. Ayrıca yıkılıyorlardı. Sade at kuyruğuyla kendimi acayip basit hissetmeme neden oluyorlardı. En gıcır ayakkabılarını ve kalçalarından sarkan pantolonlarını giymiş olan çocuklar, kızlara o kadar abanarak sürtünüyorlardı ki, hani neredeyse prezervatif takmaya ihtiyaç duyacaklardı. Anneannem, ilkbahar aşk getirir, derdi. Garden Heights'ta ilkbahar her zaman aşk getirmezdi ama kışın bir sürü bebek geleceğini müjdelendi. Çoğu Koca D'nin partisinde rahme düşerse hiç şaşırılmazdım. Partilerini her zaman bahar tatilinin cuma günü yapardı çünkü cumartesi kendine gelip pazar gününü de tövbe ederek geçirirdin.

Kenya, "Starr, beni takip etmeyi bırak da gidip dans et," dedi. "İnsanlar daha şimdiden kendini bir bok sandığını düşünüyorlar."

"Garden Heights'ta bu kadar çok zihin okuyabilen insan olduğunu bilmezdim." Ya da benim hakkımda "Koca Mav'ın dükkânda çalışan kızı" olduğumdan fazla bir şey söyleyebilecek birileri olduğunu. İçkimden bir yudum alıp geri tükürdüm. İçinde Hawaii Panç'ından fazlası olacağını biliyordum ama alışık olduğumdan çok daha sertti. Buna panç demeleri bile yanlıştı. Doğruca sert içki deseler de olurdu. İçkimi sehpanın üstüne koyup, "Bu insanlar beni öldürecekler, aklımdan geçenleri bildiklerini sanıyorlar."

"Kızmasana, sadece haberin olsun diye söylüyorum. Şu okula gittiğin için kimseyi tanımyormuş gibi davranıyorsun."

Annemle babam beni Williamson Prep'e gönderdiğinden beri, yani altı yıldır bunu duyuyordum. "Her neyse," diye mırıldandım.

"Ve bir de şey gibi giyinmesen ölmezsin, şey gibi..." Burununu yukarı kaldırıp spor ayakkabılarından başladı ve aşırı

büyük kapüşonlu eşofman üstüme kadar beni iyice bir süzdü. “*Bunun* gibi. Üstündeki ağabeyimin eşofman üstü değil mi?”

Bizim ağabeyimizin üstü. Kenya’yla ben bir ağabey paylaşıyorduk: Seven.* Ama ikimiz akraba değildik. Onun annesi Seven’in annesiydi ve benim babam da Seven’in babasıydı. Çılgınca olduğunu biliyorum. “Evet, onun.”

“Tahmin etmeliydim. İnsanlar başka ne diyorlar, biliyor musun? Millet kız arkadaşım olduğunu düşünüyor.”

“İnsanların ne düşündüğü umurumdaymış gibi duruyor muyum?”

“Hayır! Sorun da bu zaten!”

“Her neyse.” Onun peşinden bu partiye gelmenin *Extreme Makeover: Starr’ı Baştan Yaratıyoruz*’a çıkmak gibi bir batağa saplanmak olacağını bilseydim evde kalıp *Fresh Prince*’in tekrar bölümlerini izlerdim. Jordanlarım rahattı ve lanet olsun, daha yeniydiler. Bazıları yeni şeyler giydiklerini iddia edemezlerdi bile. Eşofman üstü aşırı büyüktü ama öyle olması hoşuma gidiyordu. Ayrıca burnumun üstüne kadar çektüğimde otun kokusundan kurtuluyordum.

Kenya, “Yani, bütün gece sana bakıcılık yapacak değilim, dolayısıyla bir şeyler yapsan iyi olur,” deyip odayı gözden geçirdi. Tamamen dürüst konuşacağım, aslında Kenya istese manken olabilirdi. Kusursuz koyu kahverengi bir teni (bir defa bile sivilcelendiğini sanmıyordum) çekik kahverengi gözleri ve takma olmayan uzun kirpikleri vardı. Boyu da mankenlik yapmak için idealdi ama podyumdaki şu kibritlerden biraz daha kalıncaydı. Aynı kıyafeti asla iki defa üst üste giyemezdi. Babası King,** bunu garanti ediyordu.

Kenya, Garden Heights’ta takıldığım tek kişiydi; okulunuz kırk beş dakika uzaktaysa ve insanlar sizi sadece ailenizin dükkânında görüyor, annesi de babası da çalışan bir çocuk iseniz arkadaş edinmeniz zordur. Ortak noktamız Seven sayesinde

* (İng.) Yedi. –çn

** (İng.) Kral. –çn

Kenya'yla takılmak kolaydı. Ama bazen hakikaten de acayip belalı oluyordu. Sürekli birileriyle kavga etmeye ve ilk fırsatta babacığının kıçlarını tekmeleyeceğini söylemeye fena hevesliydi. Deddiği yalan değildi ama sırf milletin burnunu sürtmek için kavga çıkarmaktan vazgeçmesini istedim. Yani istesem ben de baba kartını çekip milletin burnunu sürtebilirdim. Babam Koca Mav'a bulaşılmayacağını herkes bilirdi, kaldı ki çocuklarına bulaşmak... Yine de beni kalkıp millete musallat olurken göremezdiniz.

Mesela Koca D'nin partisinde Kenya, Denasia Allen'a pis pis bakıyordu. Denasia hakkında çok şey hatırlamıyordum ama dördüncü sınıftan beri Kenya'yla ikisinin birbirlerinden çok hoşlanmadıklarını biliyordum. Denasia odanın neredeyse öbür ucunda çocuğun tekiyle dans ediyordu ve Kenya'yı görmezden geliyordu. Fakat nereye gidersek gidelim Kenya, Denasia'yı görüp ona öfkeyle bakıyordu ve pis pis bakılmanın olayı da buydu: Bir noktada bakışları üstünüzde hissederdiniz ve biri sizi birilerini pataklamaya ya da pataklanmaya davet ederdi.

Kenya öfkeyle, "Offf! Kıza tahammül edemiyorum," dedi. "Geçen gün kafeteryada sırada bekliyorduk, tamam mı? Şu da arkamda durmuş kıcıyla konuşuyordu. Benim adımlı kullanmadı ama hakkımda konuştuğunu anladım; DeVante'yle yatmaya çalıştığımı söylüyordu."

"Hakkaten mi?" dedim, öyle dememin beklendiğini biliyordum.

"Hı-hı. Onu istemiyorum."

"Biliyorum." Dürüst olmak gerekirse DeVante'nin kim olduğunu bile bilmiyordum. "Peki, sen ne yaptın?"

"Sence ne yapmış olabilirim? Arkama dönüp benimle bir derdi olup olmadığını sordum. Eski numara, gözümün içine baka baka 'Senin hakkında bile konuşmuyordum kızım' diyecek! Şu beyazların okuluna gidip bunun gibi sürtüklele uğraşmak zorunda kalmadığın için çok şanslısın."

Saçmalık, değil mi? Daha beş dakika önce, Williamson'a gittiğim için götümün kalktığını iddia etmişti. Şimdi de şanslı

mı oldum yani? "İnan bana, benim okulumda da sürtükler var. Sürtüklük evrensel bir değer."

"Bekle ve gör! Bu gece hakkından geleceğiz onun." Kenya'nın bakışları pislüğün en üst mertebesine çıktılar. O bakışların kendisine battığını hisseden Denasia, doğruca Kenya'ya baktı. Kenya da sanki Denasia kendisini duyabiliyormuş gibi, "Hı-hı," diye doğruladı. "Bekle bakalım."

"Dur bir dakika. Biz mi? Bu yüzden mi bu partiye gelmem için yalvardın? Ebelemeç oynarken arkadaşım olsun diye mi?"

İncinmiş görünecek kadar yüzüzdü. "Yapacak başka iş yok muydu be kızım? Ya da takılabileceğin başka birileri. Sana kıyak çekiyoruz şurada."

"Hakkaten mi Kenya? Arkadaşlarım olduğunu biliyorsun değil mi?"

Gözlerini yuvarladı. Abartarak. Birkaç saniyeliğine sadece gözlerinin beyazı göründü. "Senin okuldaki minik ciks kızlar sayılmaz."

"Onlar ciks değil ve sayılırlar." Düşündüm. Maya ile iyiydik. Son zamanlarda Hailey'yle aramızın nasıl olduğunu bilmiyordum. "Ve açıkçası, sosyal hayatıma yardımcı olma yöntemin beni bir kavganın içine çekmekse ben almayayım. Lanet olsun! Söz konusu sen olduğunda hep bir dram var."

"Lütfen Starr?" Lütfen'i uzatarak söylemişti. Fazla uzatarak. "Aklımdaki şu, DeVante'den uzaklaşmasını bekleyeceğiz tamam mı? Sonra da ikimiz..."

Telefonumun baldırımında titreştiğini hissettim ve ekrana göz attım. Çağrılarını duymazdan geldiğimi anladığından beri Chris bana mesaj atıyordu.

Konuşabilir miyiz?

Olayların böyle gelişmesini istememiştim.

Tabii ki istememişti. Dün olayların tamamen farklı bir yönde gelişmesini istemişti ki sorun da buydu zaten. Telefonu cebime sokuşturuverdim. Ne söylemek istediğimden emin değildim ama onunla daha sonra uğraşmayı tercih ediyordum.

Birileri, "Kenya!" diye bağırdı.

Ütülenmiş gibi düz saçlı, iri, açık kahve tenli bir kız kalabalığın içinden bize doğru ilerliyordu. Siyah-sarışın Afro-mohawk saçları olan uzun boylu bir çocuk da peşinden geldi. İkisi de Kenya'ya sarılıp ne kadar da hoş görüldüğünden bahsettiler. Onlara kalırsa ben orada değildim bile.

Kız, "Ne diye geldiğini söylemedin?" deyip başparmağını ağzına soktu. Öyle yapmaktan dişleri biraz fazla uzamıştı. "Bizimle gelebilirdin."

Kenya, "Yok be kızım. Starr'ı almam lazımdı," dedi. "Buraya beraber yürüdük."

O anda farkıma vardılar. Kenya'nın on beş santim ötesinde bile değildim.

Çocuk gözlerini kısıp beni baştan aşağı süzdü. Yüzü sadece bir anlığına buruştu ama fark etmişim. "Sen Koca Mav'ın dükkânında çalışan kızı değil misin?"

Gördünüz mü? İnsanlar sanki doğum belgemde ismim o şekilde yazılmış gibi davranıyorlardı. "Evet ta kendisi."

Kız, "Aaa!" dedi. "Seni bir yerden gözümün ısırdığını biliyordum. Üçüncü sınıfta beraber okumuştuk. Bayan Bridges'ın dersinde. Arkanda oturuyordum."

"Ha." Bu ânın onu hatırlamam gereken an olduğunu biliyordum ama hatırlamamıştım. Galiba Kenya haklıydı: Hakikaten de kimseyi tanımıyordum. Yüzleri tanıdık geliyordu ama milletin alışveriş torbalarını doldururken isimleriyle hayat hikâyelerini öğrenme fırsatım olmuyordu.

Fakat yalan söyleyebilirdim. "Evet, seni hatırlıyorum."

Çocuk, "Kızım yalan söylemeyi bırak," dedi. "Onun façasını bilmediğin belli."

Kenya'yla kız aynı anda şarkı söyleyerek, "Neden hep yalan söylüyo'sun?" dediler. Çocuk da onlara katılınca hep beraber katıla katıla güldüler.

Kenya, "Bianca ve Chance, iyi davranın," dedi. "Bu Starr'ın ilk partisi. Ailesi hiçbir yere gitmesine izin vermiyor."

Ona yan gözle bir bakış attım. “Ben partilere gidiyorum Kenya.”

Kenya onlara, “Hiçbirinizin onu bur’larda bi’ partide gördüğü filan oldu mu ya?” diye sordu.

“Yok be!”

“Aynen öyle. Ve sen bi’ şey demeden bil ki hanım hanımcık beyaz çocukların banliyö partileri sayılmaz.”

Chance’la Bianca küçümseyerek kıkırdadılar. Lanet olsun! Keşke bu eşofman üstü bir şekilde beni tamamen yutsaydı.

Chance bana, “Şeker* filan attıklarına bahse girerim, di mi?” diye sordu. “Beyaz çocuklar hap atmayı severler.”

Bianca başparmağını ağzından çekmeden, “Ve Taylor Swift dinlemeyi,” dedi.

Tamam, o kısmı doğru sayılırdı, ama bunu onlara söylemeyecektim. “Yok be, aslında partileri epey sağlam,” dedim. “Bir defasında bi’ çocuk doğum günü için J. Cole’u getirtmişti.”

Chance, “Hadi ya. Cidden mi?” diye sordu. “Siktiir. Yavru, gelecek sefere beni de çağırırsana. Şu beyaz çocuklarla parti yapayım bakalım.”

Kenya yüksek sesle, “Her neyse,” dedi. “Denasia’nın tepesine binmekten bahsediyorduk. Şillik şurada DeVante’yle dans ediyor.”

Bianca, “Eski numara,” dedi. “Hakkında ileri geri konuştuğunu biliyon di mi? Geçen hafta Donald’ın dersindeyken Aaliyah bana dedi ki...”

Chance gözlerini yuvarladı. “Öğğ! Donald.”

Kenya, “Sırf seni attı diye kızgınsın,” diyor.

“E herhalde!”

Bianca, “Her neyse, Aaliyah bana dedi ki...” diye başladı.

Tanmadığım sınıf arkadaşları ve hocalar tartışılırken bir kez daha kaybolmuştum. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Fakat fark etmezdi. Nasılsa görünmezdim.

Buralardayken kendimi sık sık öyle hissediyordum.

* Ekstazi. -yhn

Denasia ve öğretmenleri hakkında yakınmalarının ortasında Kenya, bir içki daha almakla ilgili bir şey söyledi ve üçü birlikte beni almadan yürüyüp gittiler.

Bir anda Cennet bahçesinde meyveyi yeni yemiş Havva gibi olmuşum; çıplak olduğumu yeni fark etmiş gibiydim. Olmam gereken, neredeyse kimseyi tanımadığım bir partide kendi başımaydım ve tanıdığım tek kişi de beni ortada bırakıp gitmişti.

Kenya haftalar boyunca bu partiye gelmem için yalvarmıştı. Deli gibi rahatsız olacağımı biliyordum ama ona ne zaman hayır desem "Bir Garden partisine gitmek için fazla iyiymişim" gibi davrandığımı söylemişti. Bu teraneyi duymaktan bıkip yanlış düşündüğünü kanıtlamaya karar vermiştim. Sorun şuydu ki annemle babamı ikna etmek için Siyahi İsa'nın çıkıp gelmesi gerekiyordu ve burada olduğumu öğrenirlerse de beni ancak Siyahi İsa kurtarabilirdi.

İnsanlar bana, "Salak gibi duvara yaslanmış tek başına duran şu hatun kim?" dermiş gibi bakıyorlardı. Havvamı bozmadan kimseye bulaşmadığım sürece bir sorun yaşamayacaktım. Fakat ironik olan şuydu ki Williamson'da "havalı takılmam" gerekiyordu. Hiçbir şey yapmadan da havalıydım çünkü oradaki az sayıdaki siyahi çocuktan biriydim. Garden Heights'ta havalı olmak, kazanmam gereken bir şeydi ve bu da piyasaya çıktıkları gün retro Jordan ayakkabılar almaktan daha zordu.

Fakat beyaz çocuklarla işlerin böyle yürümesi tuhaftı. Siyahi olmak zor olana dek çok gıcır bir şeydi.

Tanıdık bir ses, "Starr!" dedi.

İnsan denizi, sanki kahverengi tenli bir Musa'ymış gibi önünde yarıldı. Çocuklar onunla yumruk tokuşturdu ve kızlar da ona bakmak için başlarını çevirdiler. Bana gülümsedi ve gamzeleri, gangster havasını bozdu.

Khalil hoştu, bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Ayrıca, eskiden onunla banyo yapardım. Öyle değil, ta eskiden, onun pipisi, benim de büyükannesinin deyimiyile kukum olduğu için kıkır

dadığımız günlerde. Yemin ederim, öyle sapık bir durum yoktu.

Bana sarılırken sabun ve bebek pudrası kokuyordu. "Ne var ne yok kızım? Seni görmeyeli epey oldu." Beni bıraktı. "Kimseye ne mesaj atıyosun ne de başka bir şey. Ner'lerdeydin?"

"Okul ve basketbol takımı beni meşgul ediyor," dedim. "Ama hep dükkândayım. Artık kimsenin görmediği sensin."

Gamzeleri kayboldu. Yalan söylemeden önce hep yaptığı gibi burnunu sildi. "Meşguldüm."

Belli. Yepyeni Jordanlar, tiril tiril beyaz tişörtü, kulaklarındaki elmaslar. Garden Heights'ta büyüdüğünde "meşgul" olmanın gerçekte ne anlama geldiğini bilirdin.

Siktir. Fakat o şekilde meşgul olmamasını dilerdim. Gözlerimin dolmasını mı yoksa suratına bir tane geçirmeyi mi istiyordum bilemedim.

Fakat Khalil o elâ gözlerle bana öyle bir bakıyordu ki öfkelenmek zordu. Kendimi yeniden on yaşında gibi hissettim; Christ Temple Kilisesi'nin bodrumunda oturmuş tatilde gittiğim İncil Kursu'nda hayatımın ilk öpücüğünü onunla paylaşıyordum. Aniden eşofman üstü giymiş olduğumu, bildiğin pasaklı göründüğümü hatırladım... ve halihazırda bir erkek arkadaşım olduğunu. O anda Chris'in çağrılarına ve mesajlarına karşılık vermiyor olabilirdim ama hâlâ benimdi ve ben de durumun aynen böyle devam etmesini istiyordum.

"Büyükannen nasıl?" diye sordum. "Ya Cameron?"

"İyiler. Ama büyükannem hasta." Khalil bardağından bir yudum aldı. "Doktorlar, kanseri mi ne varmış dediler."

"Lanet olsun. Üzgünüm K."

"Evet, kemoterapi görüyor. Ama tek derdi kendine bi' peruk bulmak aslında." Gamzelerini belli etmeyen zayıf bir kahkaha attı. "İy'leş'çek."

Söylediği kulağa, bir tahminden çok bir dua gibi geliyordu kulağa. "Annen Cameron için yardım ediyor mu?"

"Bildığımız iyi kalpli Starr. Hep insanların en iyi yanını görmeye çalışıyorsun. Yardım filan etmediğini biliyo'n."

“Hey, sadece sordum. Geçen gün dükkâna uğradı. Daha iyi görünüyor.”

Khalil, “Şimdilik,” dedi. “Bırakmaya çalışıyorum diyo ama bildiğin terane. Birkaç hafta temiz kalacak sonra son kez kafa olmak istediğine karar verecek ve kaldığı yerden devam etçek. Ama dediğim gibi ben iyiyim, Cameron iyi, büyükannem iyi.” Omuz silkti. “Önemli olan tek şey bu.”

“Evet,” dedim ama Khalil’le verandasında geçirdiğim akşamları hatırladım, annesinin eve dönmesini beklediğimiz zamanları. Hoşuna gitse de gitmese de, o da Khalil için önemliydi.

Müzik değişti ve hoparlörlerden Drake’in rap yapan sesi gelmeye başladı. Ritme uyarak başımı salladım ve mırıldanarak eşlik ettim. Dans pistindeki herkes “dipten başladık şimdi buradayız” kısmına tek bir ağızdan haykırarak eşlik etti. Bazı günlerde Garden Heights’ta şu, “lanet olsun hakikaten dipteyiz, ama yine de daha kötü olabilirdi” hissini paylaşıyorduk.

Khalil beni izliyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı ama sonra başını iki yana salladı. “Şu ağlak Drake’i hâlâ sevdiğine inanamıyorum.”

Ağzım açık ona baktım. “Kocamı rahat bırak!”

Khalil ağlak bir sesle, “Klişe kocan. *‘Bebeğim, sen her şeyimsin, sen istediğim tek şeysin,’*” diye şarkı söyledi. Onu omzumla itince güldü ve içkisi, bardağının kenarlarından döküldü. “Öyle söylediğini sen de biliyorsun!”

Ortaparmağımı kaldırıp hareket çektim. Dudaklarını büzüp öpücük sesi çıkardı. Birbirimizden onca ay ayrı kalmıştık ama yine de sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi normal muhabbetimize devam ediyorduk.

Khalil sehpanın üstünden bir peçete alıp Jordanlarının üstüne dökülen içkiyi sildi: Three Retro modeli. Birkaç yıl önce çıktılar ama yemin ederim bunlar acayip temizdi. Fiyatları yaklaşık üç yüz dolardı ki o da ancak eBay’de ucuza vermeye niyetli birilerini bulursan. Chris bulmuştu. Ben kendiminkileri yüz elliye alıp tam bir vurgun yapmıştım ama çocuk boyu giyiyordum. Küçük ayak-

larım sayesinde, Chris'le birbirinin aynısı spor ayakkabılarımız vardı. Evet, biz o çiftlerdendik işte. Sikerler! Buna rağmen epey havalyıydık. Aptalca işler yapmayı keserse çok iyi olacaktık.

Khalil'e, "Ayakkabıların yakıyor," dedim.

"Teşekkürler." Onları peçetesiyle ovaladı. İçim ezildi. Her sert ovuşta ayakkabı bana yardım etmem için bağıırıyordu. Çok ciddiylim. Ne zaman bir spor ayakkabı yanlış şekilde temizlense bir yavru kedi ölüyor.

"Khalil," dedim, o peçeteyi elinden almama bir saniye kalmıştı. "Ya nazik hareketlerle ileri geri sil ya da hafif dokunuşlarla içkiyi emdir. Ovalama. Hakikaten bak."

Sırıtarak bana baktı. "Pekâlâ Bayan Spor-ayakkabı-uzmanı." Sonra, Siyahi İsa'ya şükürler olsun, nazik hareketlerle emdirmeye geçti. "Üstlerine içkimi dökmemin nedeni sen olduğuna göre onları sana temizletmem lazım aslında."

"Altmış dolarına patlar."

Doğrulup, "Altmış mı?" diye bağırdı.

"Aynen öyle. Ve şeffaf topukları olsaydı fiyat seksene çıkardı."

Şeffaf tabanları temizlemek it gibi zor oluyordu. "Temizlik kitleri ucuz değil. Hem bunları alabildiğine göre belli ki iyi para yapıyorsun."

Khalil sanki hiçbir şey dememişim gibi içkisinden bir yudum alıp, "Lanet olsun, bu halt epey sertmiş," diye mırıldandı ve bardağını sehpanın üstüne koydu. "Babacığın yakında, sana bi' uğraması lazımmiş, desene be. Onunla konuşmam gereken bi' işler var."

"Ne gibi işler?"

"Yetişkin işleri."

"Tabii sen çok yetişkinsin, değil mi?"

"Senden beş ay, iki hafta ve üç gün daha büyüğüm." Göz kırptı. "Unutmuş diilim."

Dans pistinin ortasında bir hareketlenme oldu. Tartışan insanların sesleri müziğin sesini bastırdı. Küfürler havada uçuşuyordu.

Peki, aklımdan geçen ilk şey ne oldu? Kenya'nın vaat ettiği gibi Denasia'nın üstüne yürüdüğü. Fakat pistten gelen sesler onlarınkinden daha derindi.

Pat! diye çınladı bir silahın sesi. Eğildim.

Pat! İkinci bir el. Güruh, kapıya hücum etti ve herkesin aynı anda çıkması imkânsız olduğundan bu da daha çok küfürleşme ve dalaşmaya neden oldu.

Khalil elimi kavradı. "Hadi gel."

Aramızda Kenya'yı göremeyeceğim kadar çok insan ve kıvrıcık saç vardı. "Ama Kenya..."

"Onu boş ver hadi gidelim!"

Beni tutup kalabalığın içinden çekerken insanları kenara itip ayakkabılarına bastı. Sadece bu bile birkaç kurşun yememize neden olabiliirdi. Paniğe kapılmış yüzlerin arasından Kenya'yı bulmaya çalıştım. Kimin vurulduğunu ya da kimin vurduğunu görmeyi denemedim bile. Bir şey bilmezsen kimseyi ispiyonlamazdın.

Dışarıda arabalar hızla uzaklaşıyordu ve insanlar silahların ateşlenmediği her yönde gecenin içine doğru koşturuyorlardı. Khalil beni loş bir sokak ışığının altına park edilmiş bir Chevy Impala'ya doğru götürdü. Beni şoför kapısından içeri itince ben de yolcu koltuğuna geçtim. Lastikleri inleterek uzaklaştık ve bütün o kargaşayı dikiz aynasında bıraktık.

"Hep bir boklar oluyor," diye mırıldandı. "Birileri vurulmadan parti veremiyorsun."

Annemle babam gibi konuşmuştu. İşte tam da bu yüzden "bir yere gitmeme" izin vermiyorlardı. En azından Garden Heights'ta.

İyi olduğunu umarak Kenya'ya bir mesaj attım. O kurşunların, hedefi olduğunu sanmıyordum ama kurşunların canlarının çektiği yere gitmek gibi bir huyları vardı.

Kenya epey hızlı karşılık verdi.

Ben iyiyim.

Ama şu kevaşeyi görüyom. Az sonra belasını sikcm.

Sen nerdesin?

Bu hatun şaka filan mıydı? Az önce can havliyle kaçmışken hemen kavgaya mı girişecekti? Böyle salakça sorulara cevap bile vermiyordum.

Khalil'in Impala'sı hoştu. Bazı çocukların arabaları gibi abartılı değildi. İçeri girmeden önce kocaman jantlar filan görmemişim ve ön koltuğun derisinde çatlaklar vardı. Ama arabanın içindeki zevksiz limon yeşiline bakılırsa bir noktada modifiye edilmiş olmalı.

Koltuktaki bir çatlakla oynamaya başlamıştım. "Sence kim vuruldu?"

Khalil saç fırçasını kapıdaki bölmeden çıkardı. Saçlarının yanlarını tararken "Büyük ihtimalle bir King Lord," dedi. "Oraya geldiğimde içeri birkaç Garden Disciple girdimişti. Olay çıkması garantiydi."

Başımla onayladım. Garden Heights son iki aydır aptal bir çete kavgası yüzünden savaş alanına dönmüştü. Ben bir "kraliçe" olarak doğmuştum çünkü babam eskiden bir King Lord'du. Fakat o, oyunu terk edince benim de sokaklardaki kraliyet statüm sona ermişti. Bunun içinde büyümüş olsam da kimsenin malı olmayan sokaklar için savaşılmasını anlayamıyordum.

Khalil fırçayı kapı bölmesine bırakıp stereosunu açtı ve babamın bir milyon defa çaldığı eski bir rap şarkısını, sesi sonuna kadar açıp dinlemeye başladı. Kaşlarımı çattım. "Neden hep şu eski şeyleri dinliyorsun?"

"Kanka kendine gel! Tupac gerçekleri söylüyor."

"Evet, yirmi yıl önce."

"Yok be, şu anda bile. Yani, şunu bir dinle hele." Beni işaret etti ki bu da şu "Khalil'in felsefi anları"ndan birine gireceği anlamına geliyordu. "'Pac, Thug Life'ın* The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody'" anlamına geldiğini söylemişti."

* (İng.) Gangster Hayatı. -çn

** (İng.) Küçük çocuklara aşladığımız bütün o nefretiniz herkesin belasını sikiyor. -çn

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne?”

“İyi dinle! The Hate U (U harfi) Give Little Infants Fucks Everybody. T-H-U-G L-I-F-E. Demek istiyor ki, toplumun bize gençken verdiği şeyler, sonra biz bu yüzden vahşileşince dönüp onların kışını tırmalıyor. Çaktın mı?”

“Vay be. Aynen.”

“Gördün mü? Sana günümüzde bile anlamlı olduğunu söylemiştim.” Başıyla ritim tutup rap yapıyordu. Onun şu aralar “herkesin belasını sikmek” için ne yaptığını merak ediyordum. Bildiğimi sansam da yanıldığımı umuyordum. Bunu ondan duymam gerekiyordu.

“Peki ya gerçekte neyle meşguldün?” diye sordum. “Birkaç ay önce babam dükkândan ayrıldığını söyledi. O zamandan beri seni görmedim.”

Direksiyona doğru biraz daha eğildi. “Seni nereye bırakmamı istersin, evine mi dükkâna mı?”

“Khalil...”

“Evine mi dükkâna mı?”

“Eğer o haltı satıyorsan...”

“Kendi işine bak Starr! Benim için endişelenme. Ben yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum.”

“Saçmalık. İstesen babamın sana yardım edeceğini biliyorsun.”

Yalan söylemeden önce burnunu siliyor. “Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, tamam mı? Ve babacığının verdiği şu asgari ücretli iş de bir halta yaramadı. Işıklar mı yansın karnumuz mı doysun arasında seçim yapmaktan bıktım.”

“Büyükannenin çalıştığını sanıyordum.”

“Çalışıyordu. Hastalandığında şu hastanedeki soytarılar onunla çalışmaya devam edeceklerini söylediler. İki ay sonra üstüne düşeni yapamaz oldu çünkü kemoterapi görüyorsan o eşşek kadar çöp kutularını sağa sola sürükleyemiyorsun. Onu kovdular.” Başını iki yana salladı. “Komik değil mi? Hasta olduğu için *hastane* onu kovdu.”

Tupac'ın *kime inanıyorsun* diye sorması dışında Impala'nın içi sessizdi. Bilmiyordum.

Telefonum bir kez daha titreşti, büyük ihtimalle ya Chris yeniden af dilemek için ya da Kenya, Denasia'ya karşı destek istemek için aramıştı. Fakat ekranda beliren ağabeyimin, tamamı büyük harflerle yazılmış mesajı oldu. Neden büyük harf kullandığını bilmiyordum. Büyük ihtimalle beni korkuttuğunu sanıyordu ama aslında beni gıcık etmekten başka bir işe yaramıyordu.

NERDESİN?

KENYAYLA O PARTİDE OLMASANIZ İYİ OLUR
BİRİLERİNİN VURULDUĞUNU DUYDUM

Korumacı anne ve babalardan kötü olan tek şey, korumacı ağabeylerdir. Siyahi İsa bile beni Seven'dan kurtaramazdı.

Khalil bana doğru baktı. "Seven ha?"

"Ner'den anladın?"

"Çünkü sana ne zaman bir şey yazsa bir şeyleri yumruklamak istermiş gibi görünüyorsun. Sana ne dilemen gerektiğini söyleyip durduğu doğum gününü hatırlıyor musun?"

"Ağzının ortasına bir tane koymuştum."

Khalil gülererek, "Sonra da Natasha 'erkek arkadaşına' çenesini kapatmasını söylediğin için sana kızmıştı," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Seven'a öyle kendini kaptırmış olması sinirlerimi bozuyordu. Geldiği zamanların yarısında sırf Seven'ı görmek için orada olduğunu düşünüyordum."

"Yok be, Harry Potter filmlerin olduğu için geliyordu. Kendimize ne diyorduk ya? Hood' Üçlüsü. Şeyden sıkı..."

"Voldemort'un burnunun içinden de sıkı dostlar. Çok aptaldık."

"Aynen öyle, değil mi?" dedi.

Güldük ama kahkahalarımızda eksik olan bir şey vardı. Eksik olan biri vardı. Natasha.

* Neighborhood'un yani mahallenin kısaltması. Genelde fakir siyahi nüfusun çoğunlukta olduğu mahalleleri belirtmek için kullanılır. -çn

Khalil yola baktı. “Üstünden altı yıl geçmiş olması çok saçma, var ya.”

Siren sesi gelince irkildik, dikiz aynasında mavi ışıklar yanıp sönüyordu.

iki

On iki yaşıma girdiğimde annemle babam benimle iki konuşma yaptılar.

Biri bildiğimiz bebekler ve leylekler hakkında olandı. Yani, ben o standart konuşmayı dinlemedim. Annem Lisa, sertifikalı bir hemşireydi ve bana neyin nereye girdiğini ve büyüyene kadar neyin oraya, buraya ve hatta hiçbir yere girmeyeceğini açıkladı. Zaten o zamanlar herhangi bir şeyin herhangi bir yerime gireceğini filan düşünmüyordum. Bütün diğer kızların altıncı sınıftan yediye geçerken göğüsleri çıkmışken benim göğsüm sırtım kadar düzdü.

Yaptığımız diğer konuşma, bir polis beni durdurduğunda ne yapacağım hakkındaydı.

Annem şikâyet edip babama bu konular için çok küçük olduğumu söyledi. Babam da tutuklanmak ya da vurulmak için çok küçük olmadığımı söyledi.

“Starr-Starr, sana söylenen neyse onu yap,” dedi. “Ellerini

görünür bir yerde tut. Ani hareketlerde bulunma. Sadece onlar seninle konuştuğunda konuş.”

Ciddi bir şey olduğunu anlamıştım. Babam tanıdığım, lafını en az sakınan insandı ve o sessiz olmamı söylüyorsa sessiz olmam gerekiyordu.

Birilerinin Khalil’le de bu konuşmayı yapmış olmasını diledim.

Sessizce küfredip Tupac’ın sesini kısıtı ve Impala’yı yolun kenarına çekti. Çoğu evin terk edildiği ve sokak ışıklarının yarısının patlak olduğu Carnation’daydık. Biz ve polis dışında kimse yoktu.

Khalil motoru durdurdu. “Bu aptalın ne istediğini merak ediyorum.”

Memur, aracı park edip ışıldağını açtı. Kör olmamak için gözlerimi kırpyordum.

Babamın söylediği başka bir şeyi hatırladım. Eğer biriyle beraber sen de çekecek demektir.

“K, arabada bir şeyin yok değil mi?” diye sordum.

Dikiz aynasından polisleri izliyordu. “Yok.”

Memur, şoför kapısına yaklaşıp pencereye tıkladı. Khalil kolu çevirip pencereyi açtı. Sanki ışık gözlerimizi yeterince almıyormuş gibi memur feneri suratlarımıza tutuyordu.

“Ehliyet, ruhsat ve sigorta belgesi.”

Khalil bir kuralı kırdı: polisin istediğini yapmadı. “Bizi neden kenara çektiniz?”

“Ehliyet, ruhsat ve sigorta belgesi.”

“Bizi neden kenara çektiniz dedim.”

“Khalil,” diye yalvardım. “Dediğini yap.”

Khalil iç çekip cüzdanını çıkardı. Memur fener ışığıyla hareketlerini takip ediyordu.

Kalbim yüksek sesle atıyor ama babamın söyledikleri kafamda yankılanıyordu: Polisin yüzüne iyice bir bak. Yaka numarasını hatırlayabilirsen daha da iyi olur.

Fener ışığı Khalil'in ellerini takip ederken yaka numarasını ezberledim: bir-on beş. Memur beyazdı, otuz sonu kırklarının başındaydı, kahverengi saçları kısacık kesilmişti ve üst dudaklarında ince bir yara izi vardı.

Khalil evraklarını ve ehliyetini memura uzattı.

Bir-On Beş evrakları evirip çevirdi. "İkiniz bu gece nereden geldiniz?"

Khalil, "Nunya," dedi, seni ilgilendirmez anlamında. "Beni neden kenara çektiniz?"

"Arka farın kırılmış."

Khalil, "Bana ceza kesecek misiniz kesmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Baksana, sen neden arabadan inmiyorsun çok bilmiş?"

"Hocam cezamı kes de..."

"İn arabadan! Eller yukarı, görebileceğim bir yere koy."

Khalil ellerini kaldırıp arabadan indi. Bir-On Beş onu kolundan çekip arka kapıya yapıştırdı.

Konuşabilmek için mücadele ettim. "Niyeti..."

Memur bana, "Eller gösterge panelinin üstüne!" diye kükrediydi. "Kımıldama!"

Söylediğini yaptım ama ellerim kımıldamadan tutamayacağım kadar çok titriyorlardı.

Khalil'in üstünü aradı. "Peki ukala dümbeleşti, bakalım üstünden ne çıkacak."

Khalil, "Hiçbir şey bulamayacaksınız," dedi.

Bir-On Beş üstünü iki defa daha aradı. Ama eli boş döndü.

Khalil'e, "Burada kal," dedi. "Ve sen de." Pencereden bana baktı. "Kımıldama."

Başımınla onaylamayı bile beceremedim.

Memur devriye arabasına geri döndü.

Annemle babam beni polisten korkacak şekilde değil, sadece onların yakınındayken akıllıca hareket edecek şekilde yetiştirdiler. Bana, bir polis bana arkasını dönmüşken hareket etmenin akıllıca olmadığını söylediler.

Khalil hareket etti. Arabanın kapısına geldi.

Ani bir hareket yapmak akıllıca değildir.

Khalil yaptı. Şoför kapısını açtı.

“Sen iyi misin Starr...”

Pat!

Bir. Khalil’in bedeni sarsıldı. Sırtından kan boşaldı. Dik durabilmek için arabanın kapısına tutundu.

Pat!

İki. Khalil soluksuz kalmış gibi derin bir nefes aldı.

Pat! Üç. Khalil şaşkınlıktan donakalmış gibi bana baktı.

Yere düştü.

On yaşıma döndüm, Natasha’nın düşmesini izliyordum.

Çiğerlerimden kulakları sağır eden bir çığlık yükseldi, boğazımda patladı ve duyulmak için her bir santimimi kullandı.

İçgüdülerim kımıldama diyordu ama diğer her yanım Khalil’i kontrol etmemi söylüyordu. Impala’dan atlayıp diğer tarafa koştum. Khalil sanki Tanrı’yı görmeyi umuyormuş gibi göğe bakıyordu. Ağzı sanki çığlık atmak istermiş gibi açıktı. İki-mize yetecek kadar çok çığlık atıyordum.

Tek söyleyebildiğim, “Hayır, hayır, hayır,” oldu, sanki bir yaşındaymışım da bildiğim tek sözcük buymuş gibi. Kendimi nasıl yerde, onun yanında bulduğumu bilmiyorum. Annem bir defasında biri vurulduğunda kanı durdurmamı söylemişti ama çok fazla kan vardı. Çok, çok fazla kan.

“Hayır, hayır, hayır.”

Khalil kımıldamıyordu. Tek bir kelime etmedi. Bana bakmadı bile. Bedeni kaskatı kesildi. Gitmişti. Tanrı’yı gördüğünü umuyordum.

Başka biri daha çığlık attı.

Göz yaşlarımdan arasından gözlerimi kırıştırdım. Memur Bir-On Beş bana bağırıp arkadaşımı öldürdüğü silahı bana doğrulttu.

Ellerimi kaldırdım.